

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἰ ν αἰ μ ὀ ν ο.
 Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ αἰ ' σ τ ὀ χ ἔ ρ η.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἠδρευόμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἀπρὶλῃ πέμπτῃ κι' εἰκοστῇ
 κι' οὐδ' ἑτεροῦτης ἀγαστή.

Ἔτος χίλια κι' ἑνῆκακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
 πὸς μὲ μάνταις εὐδοίωνους ἀγαθὰ κι' ἔγῳ προσμένο.

Ποῦντος χίλια τρακόσα τριάντα,
 τοῦ πολέμου σπουδαία συμβάντα.

Τὸ ζευγάρι τῶν τρελλῶν
 καὶ χορὸς ἐκ Νεφελῶν.

Α.

Π. — Πῶς δὲν μιλᾷς καθόλου;

Φ. — Ἄλλὰ γιατίι μὲ βλέπεις; Ἐέρω νὰ σιωπῶ.

Π. — Σὲ βολιδοσκοπῶ.

Φ. — Γιὰ τὴν Ἀντάνι μὲ πέρνεις καὶ βολιδοσκοπεῖς;

Π. — Θέλω νὰ καταλάβω τι σκέπτεσαι νὰ πῆς.

Φ. — Σ' ἐμάς τοὺς φλυαροῦντας
 πολλὰ περὶ πολλῶν
 κίτταξε προχωροῦντας
 χορὸς ἐκ Νεφελῶν.

Ἔστας φοβεράς θεέλλας
 τοῦ φοβεροῦ πολέμου
 ἄκου πικινὰς Νεφέλας
 πῶς ψάλλουν, ἀδελφέ μου.

Π. — Ἀλήθεια λές ... χορὸς
 ἀπὸ Νεφέλας φθάνει,
 καὶ τὸν Ἀριστοφάνη
 θυμομαί ζωηρῶς.

Φ.

Φωνὴ μὲς ἀπὸ νέφη
 ἐκπέμπεται, κενέφη,
 σὲ κόσμους συναφθεῖς,
 φωνὴ μυστηριώδης.

Μέσα σὲ ταραχὴν
 καὶ τόσην ἰαχὴν
 μαχῶν φονικωτάτων
 ἤχους γλυκεῖς ἁσμάτων
 ἀκούε διαφόρους
 τὰ μάλα παρηγόρους.

Τριγύρω μας τυφῶν,
 κι' ἀπὸ χορὸς νεφῶν
 ἴστάζου βροχῆς ψυχῆλαις
 σὲ φλογεραῖς καυκάλαις.

Αἰχμὸς, παντοῦ ἴσθιν κτίσιν
 κι' Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν
 χωρὶς δροσῆς σταγόνα.

Αἰχμὸς ἐποῦ μαραίνει
 καὶ κάθε γῆς ξεραίνει
 τὸν πράσινον λειμῶνα.

Κυρία τῆς βροχῆς,
 προσέλθετε ταχεῖς,
 καὶ μέσα σ' τὸν αἰχμὸν
 δροσιεῖσ' ἐπ' ὀλίγον
 τὰς κεφαλὰς ἡμῶν
 τῶν νεφελοκοκκυγῶν.

Π.

Ἐστὴν τόση κοσμογαλασιὰ,
 ἴσθιν τόση ξερασιὰ
 ἄς πάρουνα ζωῆς δροσιὰ
 κίτρινα μὲνὰ φύλλα.

Περιχαρής σὰς τραγουδᾷ...
ἔλατε ἡγήτορα κι' ἔδω,
ποῦ τὰ μῦθὰ γανόνονται.

Και σκέψεις νεφελοειδῆς
μέσα σὲ πείρας και σπουδῆς
κρανία συμπυκνώνονται.

Νεφελῶν χορὸς ψάλλει λεγερός.

Β.

Ἄτμων παντοίων θρέμματα,
ποῦ τώρα μόνον μ' αἵματα
δρῶσζομεν τὴν κτίσιν.

Και μέσα' στὼν Ρωμηῶν τὴν γῆν,
ναμάτων ἱερῶν πηγῆν,
ἀς φέρωμεν τὴν πτῆσιν.

Ἐμπρός, Νεφέλαι τῆς βροχῆς, και μᾶς σκιάζει τώρα
ἄλλων νεφῶν πληθώρα,
ὅπου τὰ γέννησαν καπνοὶ κατὰμαυροὶ μαχῶν
και σιδηρόφρακτος Θεὸς ἀγρίων ἰαχῶν.

Ἄρης παρᾶποτε βαρὴς
μᾶς ἔσπρωξ' ἔδω πέρα
στὸν ἦσυχον αἰθέρα.

Και φέρομεν περιχαρεῖς
τὴν πτῆσιν τὴν γοργῆν
πρὸς οὐδετέραν γῆν.

Ψυχάλαις ἀς σκορπίσωμεν,
κι' ἀς βελιδσκοπήσωμεν
παντοίους ἐγκεφάλους,
μικροὺς τε και μεγάλους.

Κι' ἀκούσωμεν συζητητὰς
ἐντως νεφολογίτονας,
ποῦ κάνουν σκέψεις κατ' αὐτὰς
ἄλων τῶν ἄλλων κραιττονας.

Τι γίνεσαι, βρὲ Φασουλῆ; τι κάνεις, Περικλέτο;
μηδαὶς ἀμφιβαλέτω
πῶς κατὶ νεφελοειδῆς κι' αἰθέριον θὰ βγάλῃ
ἢ σκέψης ἢ μεγάλῃ.

Ἐμάθαμε, βρὲ Φασουλῆ,
πῶς διελύθη κι' ἡ Βουλή,
και νῦν διαλυθῆτωσαν
και διασκορπισθῆτωσαν
οἱ πρόφην Βουλευταὶ
κι' ἔλ' οἱ συζητηταί.

Φασ.—

Εἴμαστε και τώρα πάλι
σὲ μὴν ἀκρ' ἀπελεισιά...
'στὸ ζεστό μας τὸ κεφάλι
οἰς σταλάξετε δροσιά.

Ἰψωμένον' στοδὲς αἰθέρας
τόσα συλλογίζεταί,
και μὲ σκέψεις οὐδετέρας
ἔλο και φλογίζεται.

Καίει καίει τὸ καιμμένο,
καίει τὸ μπουμπουινισμένο,
κι' εἶναι βάτος καιτομένη
και μὴ καταφλεγόμενη.

Γι' αὐτὸ πρὸ πάντων σήμερα γυροῦμαι ἔξασφάλισι.
γι' αὐτὸ φωνάζουσε πολλοί,
κι' ἂν διελύθη κι' ἡ Βουλή,
θαρρῶ και κάμποσα μῦθὰ πῶς εἶναι σὲ διάλυσι.

Σκέψεις παραγνωρίζονται
και σχέδια σοφῶν,
ὅπου μπετωρίζονται
ἐπάνω τῶν νεφῶν.

Κι' ἀφοῦ τῆς νέας ἐκλογαῖς τὸν Μάη τῆς ἑώρασε
κάπως θαρρῶ τὰ πράγματα πῶς τὰ ἔκαθαρίσαμε,
κι' ἔπαισαν τὰ μαλλώματα
κι' ἤλλαμε 'στὰ καλά μας,
και τώρα νεφελώματα
δὲν εἶναι 'στὰ μῦθὰ μας.

Κι' ἂν σκοῦζον κάμποσοι φελλοί
γιὰ τοῦταις χαιρακάκως,
ἔμεις χαρήκαμε πολὺ
κι' ὁ Τριανταφυλλάκος.

Ἐκείνος μέσα σὲ πολλὰ περιεργα συμβάντα
εἰργάσθη μ' ἐπιμέλειαν,
κι' ἐκείνος στὴν ἐντέλειαν
ἐτοίμασε τὰ πάντα.

Τώρα μὲ τὴν διάλυσιν ἐκείνην τῆς Βουλῆς
τὰ νέφη διελύθησαν ἐκάστης κεφαλῆς.
Τώρα μὲ τὴν διάλυσιν και οἰς διαλυθῆτε
και διασκορπισθῆτε,
κι' ἀφήσατέ μας γαλανὸν
κι' ἀνέφελον τὸν οὐρανὸν.

Τώρα ποῦ τὸ Κατάστημα τοῦ λόγου διελύθη
κάπως ἀνεκυφίσθησαν τάνησυχόντα πλήθη...
Κι' ὄς 'στῆς τριανταμῆς
τοῦ νέου χρυσομέλλῃ
δὲν θάνατι τρικυμία
σὲ καθενὸς κεφάλι.

Δὲν θάχωμ' ἔως τότε
τῶν κεφαλῶν οἰσμούς,
και τόσοι καζιώται
θάχουν παροξισμούς
γιὰ τοὺς συνδυασμούς.